

Geen sprookjes maar

SPROKEN

voor volwasenen

Geen sprookjes maar

SPROKEN

voor volwasenen

Hugo Renaerts

Voorwoordje

Perault, Hans Christian Andersen, de gebroeders Grimm... ze mogen dan hun best hebben gedaan om de kinderen van sprookjes te voorzien, allemaal hebben ze echter één negatieve zijde van hun talenten aan het licht gebracht: ze stoppen met hun verhaal ongeveer in de helft en maakten zich er vanaf met de cliché ‘en ze leefden nog lang en gelukkig’, waarna ze hun ganzeveer opzij legden, gemakkelijk in hun leunstoel achterover gingen hangen en dachten aan de centjes die ze met hun sprookjes gingen verdienen.

Gelukkig zijn er mensen, zoals ondergetekende, die niet zo snel tevreden zijn met dat ‘ze leefden nog lang en gelukkig’ en zeker niet met dat ‘varken met een lange snuit, en ’t vertellingske is uit’, zoals de Vlaamse grootmoeders tegen hun kleinkinderen plachten te zeggen. Het feit dat die kleinkinderen dat zonder verder nadenken gewoon aanvaardden, pleit zowel voor het geringe intellect van de kleinkinderen als van de grootmoeders.

Maar misschien schrok de verdere waarheid de vertellers wel af? Want kinderen worden groot, Hansje werd Hans, Duimpje werd Duim, Sneeuwitje werd Sneeuwvit... en als men ouder wordt ontwaakt ook het seksuele verlangen. Zijn de schrijvers daar op afgeknapt? Werden ze door de censuur met een vermanende vinger terecht gewezen?

Achter de meeste van die sprookjes zit nog veel meer. Assepoester, Klein Duimpje, Sneeuwitje en alle anderen eindigden hun leven niet op het ogenblik dat men gemakzuchtig het sprookje als voltooid beschouwde. Nee, zij leefden verder. Inderdaad, soms lang en gelukkig, maar voor vele van die figuren kwam er vaak nog een een verrassend vervolg.

Het was een hele klus om dat uit te zoeken en dus het werk te doen dat Perault, Hans Christian Andersen, de gebroeders Grimm en anderen in hun luiheid verzuimden, maar hierna vindt u, nieuwsgierige lezer, hoe het verder verlopen is met bijvoorbeeld Roodkapje, Hansje en Grietje en Assepoester, om er maar enkele te noemen.

Dat het allemaal geen rozeschijn en manegeur was, of omgekeerd, zult u bij het lezen snel ondervinden.

Hans en Griet

“Het lijkt wel of er helemaal niets verandert,” zei Hans, terwijl hij rondkeek. Inderdaad, de bomen bleven bomen, de struiken bleven struiken, de varens bleven varens. Maar toch verandert er veel. Zoals hijzelf bijvoorbeeld. Zoals hij daar liep, stoer rechtop, brede schouders, verward lang haar en lange benen in leren laarzen, zoals hij daar dus liep, zou niemand in hem nog het Hansje herkennen dat door de boze heks in een kooi was gezet. Om te beginnen was die heks helemaal niet boos, gewoon doorslecht, zodat het bijvoeglijk naamwoord niet correct gekozen was. Maar goed, hij was dus begonnen met te zeggen dat er helemaal niets veranderd was. Het leek mij een goed idee om hier de sprook te laten beginnen.

Griet schudde het hoofd.

“Je moet oog hebben voor die dingen, Hans. Natuurlijk verandert er wat. Er verandert zelfs veel. Het is nu herfst. Zie je niet dat de bladeren van kleur veranderen, dat ze beginnen afvallen? Zie je niet dat de eikels gevallen zijn, en de kastanjes?”

“Ja, natuurlijk zie ik dat, maar dat zien we ieder jaar”, bromde Hans.

Even vervolgden ze zwigend hun weg door het bos, onder de hoge bomen, die nu meer zon doorlieten, omdat het bladerdak steeds dunner werd. Binnen een maand zouden het allemaal kale takken zijn en zou dit stuk van het bos een troosteloze aanblik bieden.

“En dit paadje wordt steeds smaller, omdat de varens dichter naar elkaar toe groeien”, merkte Griet op. Ja, ze gebruikten dat paadje maar weinig en omdat het niet was opgenomen in een of andere toeristische wandelroute, kwamen hier nooit mensen, behalve dan Hans en Griet.

Ze liepen verder. Twee mensen, broer en zus, die sedert de dood van hun ouders alleen nog maar elkaar hadden. Hans was een flinke houthakker geworden, die wekelijks bussels hout naar de stad reed en het als brandhout verkocht aan goede prijzen. Met het geld kocht hij dan meel, gist, groenten, vruchten, rijst en andere voedingsmiddelen. Griet zorgde voor het huishouden, kookte, waste en hielp de rest van de tijd haar broer met het opstapelen van de houtblokken op de kar, waarop ze naar de stad werd gereden. De kar, en niet Griet.

Ze waren nog steeds gek op elkaar. Natuurlijk vielen er af en toe wel eens woorden, maar dat gebeurt in elke relatie, maar altijd werd alles snel bijgelegd. Omdat ze niet getrouwd waren, hoefden ze ook niet te scheiden en dat scheelde een stuk aan honoraria voor dure advocaten.

Ze zouden er trouwens niet aan denken om te scheiden, daarvoor hielden ze te veel van elkaar. Als broer en zus wel te verstaan.

Ze hadden geen behoefte aan iemand anders, hadden zelfs nog nooit aan trouwen gedacht. Eigenlijk wisten ze helemaal niets af van seks. Als ze samen in bad zaten, om warm water te sparen, want het duurde altijd een hele tijd voor een grote ketel met water warm werd op het houtvuur, plaagden ze elkaar wel eens.

“Ik heb hier iets dat jij niet hebt”, zei Hans dan en liet zijn penis over en weer zwiepen.

“Ik heb hier twee dingen die jij niet hebt”, replikeerde Griet dan en schudde met haar bovenlijf. Maar daar bleef het dan bij. Het was duidelijk dat er nooit voor het nageslacht zou gezorgd worden tussen die twee.

“We zijn er bijna,” merkte Griet op. Met haar 34 jaar was ze een mooie vrouw, elegant en sierlijk. Zelfs in haar wollen brede rok, die tot aan de enkels reikte en haar wollen cape die ze om de schouders had geslagen, was ze een aantrekkelijke jonge vrouw, met haar loshangend blond haar, zachtjes wapperend in de herfstwind die door het bos waaide. Maar omdat ze nooit uit het bos ging, kon ze zo aantrekkelijk zijn als maar mogelijk was, ze kon niemand aantrekken. Het enige wat ze kon aantrekken waren haar kleren.

Hans was een flinke uit de kluiten gewassen kerel, zoals men dat in boeken placht te omschrijven, hoewel hij in werkelijkheid helemaal niet uit kluiten was ontstaan. Zijn zware werk als houthakker had van hem een stoere bink gemaakt, maar op zijn gelaat zag men alleen maar vriendelijke trekken.

Ach ja, het waren twee jonge mensen die gemakkelijk een huwelijkspartner zouden vinden, maar waar vindt je die als je in een hut woont in het bos?

Het paadje werd smaller en tenslotte dook in een kleine vallei, omgeven door beuken en lage sparren, een huisje op. Het was eigenlijk meer een hutje in een rare vorm en toen ze dichterbij kwamen zagen ze dat het opgetrokken was uit een vreemde substantie, maar dat wisten ze allang.

Ze bleven staan bij de voordeur, die op een kier stond en lieten hun blikken over de gevel dwalen.

Hans schudde het hoofd.

“Ik begrijp maar niet dat het na al die jaren nog zo vers blijft”, zei hij en streek met zijn hand over de deurlijst.

Griet glimlachte,

“Vergeet niet dat het gemaakt is door een heks. Maar wees blij, want iedere week hebben we hier toch een heleboel snoepjes aan. En het mooie is dat alles wat je er van afbreekt, meteen weer aangroeit.”

“Ik vraag me af hoe lang dat nog zal duren?”, vroeg Hans.

“Hopelijk nog héél lang”, glimlachte Griet, terwijl ze een stukje peperkoek afbrak en het in haar mond stak.

“En het blijft lekker vers en heerlijk mals”, voegde ze er aan toe.

Hans lachte en brak ook een stuk af.

“Kom, we vullen onze tassen en gaan terug”, zei hij.

Griet pruilde. “Nu al?”

“Wat wou je hier nog meer zoeken? We kennen het al allemaal. Al meer dan vijftientig jaar.”

“Nou ja, ik dwaal hier graag rond. Je weet toch dat ik je hier gered heb?”

“Natuurlijk weet ik dat.”

Ze begaven zich naar de zijkant van het huisje. Onder een rieten afdak stond een ijzeren kooi en daarnaast een grote oven. Naast de oven een grote ketel. Hans keek er naar en zoals steeds huiverde hij. Het beeld kwam steeds opnieuw voor zijn ogen als hij hier stond. Een kleine jongen in de kooi en zijn zusje die verplicht was hem eten te geven en de heks die altijd maar aan zijn vinger kwam voelen of hij al wat dikker was geworden. Gelukkig had Griet hem dat stukje gegeven om de bijziende heks te misleiden. Ze moet natuurlijk wel héél bijziend geweest zijn en dat was het geluk dat de twee kinderen hadden. Zo af en toe struikelde ze over haar vliegende bezem als ze buiten kwam en heel af en toe liep ze tegen de peperkoeken muur inplaats van door de deur, maar ja, een bril was in die tijd nog niet uitgevonden en contactlenzen zeker niet.

Griet was naast hem komen staan en zuchtte,

“Ach, hoe lang is het al geleden...?”

“Vrij lang... gelukkig is het mens nu dood, helemaal opgebrand.”

“Hoe zou ze er nu uitzien, zo verschroeid?”

Hans antwoordde niet. Ze keken allebei naar de oven, waar Griet toen de heks had in geduwd. Maar ze hadden het nooit gewaagd om die oven daarna te openen. Stel je voor dat ze niet dood was? Maar dat kon niet, want vroeger zette men heksen toch ook op de branddstapel. Het was een van de populaire kermisattracties in de middeleeuwen, die ieder dorp op het programma had staan. Iemand werd dan tot heks verkozen, gewoonlijk buiten haar wil, om het evenement doorgang te laten vinden.

“Kom,” zei Hans, “we vullen onze tassen en gaan weer weg. Deze plek heeft veel te nare herinneringen.”

Hij pakte de tassen en begaf zich naar de voorgevel om ze te vullen met de peperkoek en de speculaas waaruit de hut was opgebouwd. Griet bleef nog even kijken. Naar de kooi, naar de oven. Herinneringen die nooit zouden vervagen.

Maar telkens als ze hier kwam voelde ze die nieuwsgierigheid...

Dan bleef ze naar de oven staren. Waarom hadden ze hem nooit meer durven openen? Waar hadden ze angst van? De heks was dood, opgebrand. Dus wat voor gevaar was er nu nog?

Ze naderde de oven, bleef er voor staan, aarzelend.

Dan nam ze een besluit. Ze opende het deksel en keek er in. Op de bodem een hoop as, maar een rookwolk steeg uit de oven en omhulde haar heel even, alvorens de lucht in te gaan. Het stonk verschrikkelijk. Snel sloot ze het deksel weer en hoestte. Bah, die vieze rook. Al die jaren was die in de oven blijven hangen, maar ze was nu gerust gesteld. Alleen nog maar as.

“Zeg, waar blijf je?”, riep Hans vanachter het huisje.

“Ik kom!”

Ze voegde zich bij haar broer en hielp mee de tassen te vullen. Hier en daar waren suikerfiguretjes in de gevel verwerkt en ze nam er ook enkele mee. Tenslotte waren de twee tassen helemaal volgeladen en vatten ze de terugweg aan.

Die terugweg was stilzwijgend, want de tassen wogen zwaar, maar nu hadden ze weer voor een hele week dessert en snoepjes, want de weg van en naar het huisje van de ondertussen overleden heks was vrij lang en duurde minstens een uur. Onderweg voelde Griet hoe haar ogen begonnen tranen.

“Natuurlijk, van die smerige walm uit die oven”, dacht ze.

Toen ze weer thuis waren, legden ze alles op een frisse plaats en Griet begon de voorbereidingen te treffen voor het avondmaal. Het was al bijna donker, want in oktober beginnen de dagen flink korter te worden, zodat Hans het houtvuur aanstak. Na het avondmaal zouden ze zoals altijd misschien nog een beetje keuvelen en dan vroeg naar bed, want iedere morgen was het opstaan voor dag en dauw om de dagelijkse arbeid te beginnen. Hoewel er natuurlijk niet iedere dag dauw was, maar zelfs dan stonden ze op voor dag.

Het was pas enkele dagen later dat Griet zich er rekenschap van gaf dat er iets begon te veranderen. Ze keek in de spiegel en merkte dat zich op haar kin een klein knobbeltje begon te vormen. Ze voelde er aan. Het leek onbetekenend, maar het was de eerste keer dat ze met zoiets te maken kreeg. Het gezonde leven in de natuur had haar een stralend, roze gelaat gegeven. Blozende wangen, heldere ogen en een gaaf gelaat waar geen rimpeltje op te ontdekken viel. Ach, dat knobbeltje zou wel weer verdwijnen. Ze hoefde zich echt geen zorgen te maken, dacht ze.

Die avond bereidde ze het eten zoals gewoonlijk. Hans had enkele dagen geleden van de stad een lekkere haas meegebracht.

Ja, kippen hadden ze hier in overvloed, en konijnen, en ook een kleine moestuin, maar een haas, dat was weeral eens iets anders. Ze sneed het dier in stukken, maar op zeker ogenblik schampte het mes af en ze maakte een klein villetje in haar vinger. Oh, dat was niet de eerste keer, het gebeurde wel vaker en zoals altijd likte ze het bloed op, want het zou wel heel snel stoppen met bloeden, het was maar een heel kleine wonde.

Maar dan zette ze plots een bedenkelijk gezicht. Het bloed leek haar te smaken. Dat kon toch niet? Het was niet de eerste maal dat zoiets gebeurde en de smaak van bloed had haar nog nooit wat gezegd. Maar nu... Ze proefde nog eens. Welja, voor het eerst bedacht ze dat bloed toch wel een zekere smaak bezat. Niet zo meteen lekker, maar toch... Nog eens... mmmm... niet slecht. Haar vinger stopte met bloeden en ze schonk er helemaal geen aandacht meer aan.

“Lekker”, zei Hans, terwijl hij met een tevreden zucht achterover in zijn stoel ging leunen na het avondmaal.

“Ja, die haas smaakt toch wel anders dan de konijnen die we hier kweken, niet?”, antwoordde Griet.

“Ik breng er nog wel eens een mee. Zoals altijd heb ik nog geld over. De verkoop van brandhout begint het goed te doen.”

“Natuurlijk, het wordt winter en de mensen steken ook hun haard aan. ’s Avonds is het fris.”

“De goede tijden breken aan,” dacht Hans hardop. “In de zomer verkoop je alleen maar hout voor de ovens, maar in de winter verkoop ik het driedubbele.”

“Gelukkig lijkt dit bos oneindig”, mijmerde Griet.

“Ja, en ik hoef nog niet eens gezonde bomen om te hakken. Met de afgestorven bomen kom ik al een flink end.” Hij had natuurlijk het geluk dat er in die tijd nog geen verenigingen waren voor milieubescherming, maar er werden tenslotte ook nog niet zo veel bomen gekapt. Ze groeiden sneller dan Hans ze kon omhakken. Hij was wel een stevige houthakker, maar met een bijl zo’n dikke eik of beuk omhakken was geen klusje dat je in een paar minuten deed.

Hij bekeek zijn zuster plotseling aandachtig.

“Wat heb je daar op je kin?”

“Oh, het viel me ook op. Een knobbeltje, niets van belang. Gaat wel weg.” Maar toen ze de volgende ochtend in de spiegel keek, was het knobbeltje weer wat groter geworden. Ze duwde er op. Het was hard. Keihard. Ze toonde het aan haar broer.

“Het lijkt wel een wrat”, zei Hans.

Ze lachte.

“Overdrijf nu niet. Het is iets dat vanzelf weer weggaat.”

Hans vertrok dieper het bos in met zijn wagen om dode bomen in stukken te zagen en te hakken. Hun broodwinning. Griet begon een vest te herstellen, die een scheur had opgelopen. Maar midden in het naaiwerk hield ze plotseling op. Iets leek haar te roepen. Geen bepaald iets, ze kon het niet thuisbrengen, maar ze was afgeleid van haar naaiwerk. Ze legde de vest opzij en liep naar buiten. De poes zat op een zonnig plekje haar poot te likken. Zoals gebruikelijk stapte ze op het dier toe om het te aaien. Maar toen ze een arm uitstak, bekeek de poes haar plotseling met grote ogen, blies kwaadaardig en sprong van het muurtje af, regelrecht naar de schuur. Griet was verbaasd. Dat was haar nog nooit overkomen. Minnie, zo heette ze, de poes bedoel ik, liet zich graag aaien en dan spinde ze luidop en vroeg smekend om meer. Maar nu leek ze wel verschrikt door de nadering van Griet.

Ze haalde de schouders op. Net zoals mensen zullen dieren ook wel eens hun nukkige dagen hebben, dacht ze. Had zij die ook eens niet? Natuurlijk, straks zou Minnie tegen haar benen komen wrijven en vragen om geaaid te worden.

Ze keek rond. Waarvoor was ze naar buiten gekomen? Niet om de kippen of de konijnen te voeren, daarvoor was het nog te vroeg. Maar ze voelde plotseling trek in een brok ontbijtkoek. Ze ging naar binnen, keek in het mandje. Alles was op. Niets meer. Maar ze had zo'n trek.

Dan maar... ach ja, waarom niet? Het was nog vroeg. Ze nam een tas en begaf zich op weg.

Het bospaadje was steeds meer overwoekerd. Ze zouden hier toch eens met een groot hakmes wat schoonmaak moeten houden, dacht ze. Vooral de braambessenstruiken groeiden snel en met hun dorens bleven ze soms haken in de kleren. Een vol uur stappen was het naar het huisje van de heks, maar ze liep lichtvoetig. Toen ze het huisje bereikte, zag ze dat wat ze enkele dagen geleden hadden afgebroken, alweer aangegroeid was. Het zou niet veel moeite kosten om de tas weer vol te laden en naar huis terug te keren.

De tas werd volgeladen, maar toen die vol was, aarzelde ze om de terugweg aan te vatten.

De oven!

Het leek wel of ze er toe aangetrokken werd. Ze wandelde naar de zijkant van het huisje en keek naar de oven onder het rieten afdak. Helemaal verroest ondertussen. Maar misschien toch nog bruikbaar! Bruikbaar? Waarvoor? Ze moest glimlachen om haar gedachten.

Ze naderde de oven, bleef er voor staan. Wat nu? Wat doe ik hier? Maar bijna automatisch opende ze weer het deksel en keek er in. Tegelijk steeg weer een walm op die haar omhulde, haar ogen prikkelde, haar deed hoesten, maar die rook was weer snel opgetrokken en ze staarde in de as, de as die eens een mens was. Een mens? Was een heks wel een mens? Natuurlijk was een heks een mens, maar dan met bijzondere eigenschappen. Ze sloot de oven weer en ving de terugweg aan. Het viel haar niet op dat de vogeltjes wegvlogen, ver van haar vandaan, toen ze naderde en dat de eekhoortjes snel van tak tot tak springend verder gelegen bomen opzochten. Zelfs een egel trachtte zich zo snel mogelijk uit de voeten te maken, al valt dat voor een egel niet mee.

“Die knobbel wordt steeds groter”, zei Hans, terwijl hij aandachtig naar de kin van zijn zuster keek.

“Ja, ik heb het ook gemerkt. Als je naar de stad gaat, moet je even bij de geneesheer langsgaan en vraag hem om een zalf.”

“Dat zal ik doen”, zei Hans.

Hij zat op de kussens in de hoek van de kamer bij het haardvuur met de zacht spinnende kat op zijn knieën. Griet had de tafel afgeruimd en ging naast hem zitten, maar op dat moment sprong de kat verschrikt recht, vluchtte naar een hoek van de kamer en zat daar in elkaar gedoken naar Griet te kijken.

“He, wat heeft dat beest?” vroeg Hans verbaasd.

“Geen idee”, mompelde zijn zuster.

Ze keek in de ogen van de kat en zag daarin wat Hans niet zag: angst. Natuurlijk was ze heel verbaasd. Waarom had die kat angst van haar? En hoe wist ze dat het angst was? Ze zat nadenkend in elkaar gedoken naast haar broer en broedde over wat er met haar gebeurde.

“Is er wat?” vroeg Hans.

“Eh? Wat...?”

“Je bent zo stil.”

“Oh, ach, ja, misschien ben ik wat moe. Ik denk dat ik maar onder de dekens kruip.”

Enkele dagen later vertrok Hans 's morgens heel vroeg naar de stad met zijn wagen, volgeladen met hout, dat ze de avond daarvoor hadden geladen.

Niet zodra had hij zich op weg begeven of Griet sloot de deur van hun huisje en begaf zich op weg. Na een klein uur kwam ze bij het huisje van de heks. De deur stond nog steeds op een kier.

Ze duwde die voorzichtig open en keek naar binnen. Alles was er stoffig en er leek niets aangeroerd te zijn sedert ze hier met haar broertje was weggevlucht, nadat ze de heks in de oven had geduwd. Natuurlijk, in dat afgelegen, duister en verborgen plekje in het bos kwam nooit iemand. Ze hadden ook nooit met iemand gepraat over dat huisje van lekkernijen, alleen met hun ouders, maar die hadden het verder ook verzwegen. Misschien egoïstisch om al die lekkernijen voor zich te houden, maar ze hadden er lang over gepraat en waren tot het besluit gekomen dat men maar best de mond kon houden. Anders zou er wellicht gebeuren wat op andere plaatsen was gebeurd.

Een multinational zou het terrein kopen of liever in beslag nemen en van het huisje het centrale punt maken van een themapark over heksen en tovenaars, met attracties en voorstellingen. Het gevolg kon de familie raden: een brede toegangsweg langs hun huisje, dagelijks karossen, koetsen en ossewagens met hele families die voorbij reden op weg naar het park, veel lawaai en vervuiling, het mooie bos vol afval...

Nee, dan maar liever egoïstisch zijn, hadden ze gedacht. Liever de plek mooi en natuurlijk houden zoals ze nu is, dan een groot attractiepark waarvoor honderden bomen zouden moeten sneuvelen en dat men misschien wel de 'Hekseling' zou noemen...

Nu was het allemaal nog maagdelijk, dat hutje van peperkoek, speculaas en marsepein, waarvan de deur nog steeds op een kier stond.

Ze duwde de deur wat verder open, ontkierde ze, deed een stap naar binnen. Was het hier griezelig? Ja, maar ze voelde zich op haar gemak. Een geluid boven haar deed haar opkijken. Daar zat een uil die haar verbaasd maar zo te zien toch ook vertrouwelijk aankeek. Het dakraam stond open. Langs daar zal hij wel binnen en buiten vliegen, dacht ze. Ze keek rond. Er was maar weinig huisraad. Een wankel kast met wat borden en kopjes, een laag bed in de hoek met een deken er op, wat hout bij de open haard en een boekenplank met enkele boeken. Alles dik onder het stof natuurlijk. In een hoek stond een bezem. Zou de heks daarop vliegen? Dat werd toch gezegd van heksen? Maar ze durfde het niet proberen. Stel je voor...De boekenplank wekte haar nieuwsgierigheid. Ze nam één van de dikke in leder gebonden boeken en begon er in te lezen. Het fascineerde haar, wat ze daar las. Ze las, en las, en las...

Ze schrok dat het al zo laat was. De zon stond laag. Ze wist niet dat ze zo lang had zitten lezen in dat boek met allerlei formules, die in het begin heel vreemd waren, maar die ze tot haar eigen verbazing beter en beter begreep naar gelang ze vorderde.

Ze zette het boek weer op z'n plaats, sloeg haar mantel om en begon naar hun huisje te hollen. Als ze maar terug was voor Hans. Ja, natuurlijk, de tocht naar de stad was lang.

In alle haast veegde ze het huis schoon, deed de vaat in ijltampo, bracht nieuw brandhout naar binnen voor de open haard, maakte de twee eenvoudige bedden op... hijgend bleef ze staan en keek rond. Alles wat gedaan diende te worden door een goede huisvrouw, was gedaan en ze had het klaargespeeld in slechts enkele uren.

De duisternis viel en ze hoorde buiten de stem van Hans die het paard een halt toeriep. Ze opende de deur en verwelkomde hem.

“Moe?”

“Ja, maar we hebben weer veel verdiend. En ditmaal heb ik ganzelever gekocht. Één een zalf die me door de geneesheer werd gegeven voor die wrat van je.”

“Je bent een lieverd, Hans.”

Ze zei het wel, maar het klonk alsof ze het met een koude stem zei.

Die avond smeerde ze de zalf op het wratje, maar toen ze goed toekeek, zag ze dat op haar linkerwang zich ook zo'n knobbeltje begon te vormen. Ze keek er naar, maar voelde geen wrevel. Dat verbaasde haar, maar langs één kant bewonderde ze dat knobbeltje. En die wrat. En plotseling, in een opwelling die ze zelf niet begreep, veegde ze de zalf weg van die wrat en keek er met trots naar.

Toen ze de volgende ochtend wakker werden en Griet het ontbijt had neergezet, kwam Hans geuwend recht uit zijn bed, keek naar zijn zuster en schrok. Hij zette grote, verbaasde ogen.

“Wat is er Hans? Wat heb je?”

“Je... je gelaat Griet... wat is er met je gelaat?”

“Met mijn gelaat?”

Ze begaf zich naar de spiegel en keek. Nauwelijks herkende ze zichzelf. Haar kin stak meer vooruit, de wratten waren groter geworden, haar ogen stonden boller. Glimlachend keek ze naar zichzelf, fier op de nieuwe Griet. “Je bent ziek,” zei Hans ontdaan, “je moet mee naar de stad en dringend naar de geneesheer.”

Griet schudde het hoofd.

“Weet je wat we gaan doen, Hans, we gaan naar dat huisje van de heks.”

“Maar waarom in godsnaam?”

“Ik heb daar boeken zien staan met toverformules. Ik ben er zeker van dat er een formule bij is die me kan helpen.”

“Ben je gek, Griet? Welke formule zou je kunnen helpen?”

Maar Griet hield voet bij stuk.